

LBRIS

We know
books

Ioan Cărmăzan

ÎNGERI DEGHIZAȚI

Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2022

<i>PREFAȚĂ – ONIRICUL – PARTE A FIINȚĂRII NOASTRE ÎNTRE APUS ȘI RĂSĂRIT</i>	<i>5</i>
<i>ÎNGERI DEGHIZAȚI.....</i>	<i>11</i>
<i>DOMNU' PICTOR</i>	<i>73</i>
<i>FERNAND</i>	<i>75</i>
<i>FRIDA</i>	<i>93</i>
<i>IGOR, OMUL-CÂINE.....</i>	<i>98</i>
<i>SAVETA.....</i>	<i>104</i>

FRAGMENTE DIN INTERVIUL
LUAT SOȚILOR IONUȚ ȘI LAURA IONESCU
DE REVISTA *FAMILIA*

Ionuț Ionescu, 41 de ani, doctor pediatru.

Laura Ionescu, 38 de ani, psiholog – moderator XTV – rubrica *Camera mărturisirilor*.

Reportera (*bucuroasă*): De obicei începem cu o întrebare standard. Ca să depășim prima stare de nervozitate.

Ionuț: Eu nu prea sunt nervos.

Laura: Nici eu.

Reportera (*mai bucuroasă*): Cu atât mai bine. Întrebarea e: Cum v-ați descrie pe voi înșivă în câteva cuvinte?

Ionuț: Nu e ușor.

Reportera: Da, dar nici foarte greu.

Ionuț: Adică se poate interpreta.

Reportera: Crezi?

Ionuț (*ironic*): Da, poate părea laudă dacă mă descriu singur drept extrem de inteligent, plin de succes, echilibrat, sexy. Un bărbat conștient de lumea în care trăiește, educat, citit, o companie plăcută. Nu știu ce-ar mai fi: de gașcă. De gașcă într-un mod plăcut, chiar și cu oamenii care o duc mai rău. Sunt sportiv. Un bun cap de

familie. Nu am datorii și-mi plătesc impozitele. Respect Guvernul orice ar face și iubesc Casa Regală. Sunt un amant superb. Nu-i așa, Laura?

Reportera (*zâmbeste*): Poate ar fi bine să revenim la întrebare. Și tu, Laura? Tu ce spui?

Laura: Aha. Ce să spun, sunt căsătorită cu Ionuț de zece ani.

Reportera: Aha.

Laura: Nu-mi vine și altceva pe moment.

Reportera: Gândește-te bine.

Laura: Ionuț mi se pare destul de cumsecade.

Ionuț: Mulțumesc, ce drăguț!

Laura: Suntem căsătoriți de zece ani...

Ionuț: Ai mai spus asta... Altceva?

Laura: Mă bucur destul de mult că pot trăi viața pe care o trăiesc. E o viață bună, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mda, ce să mai spun. Vai, ce greu e!

Ionuț: Are un corp drăguț.

Laura: Glumești. Eu încerc să iau întrebarea în serios, spre deosebire de tine.

Reportera: Ce bine. Da, atunci să începem cu niște informații. Vreau să aflu ce vârstă aveți.

Ionuț: Eu am 40 și ceva, dar nu prea se observă. Nu-i așa?

Laura: Eu am 38.

Reportera: Cum v-ați întâlnit?

Laura: Să povestească Ionuț.

Ionuț: Da, Doamne, asta chiar e interesant!

Laura: În orice caz, n-a fost dragoste la prima vedere.

Ionuț: Amândoi aveam un cerc destul de mare de prieteni și ne întâlneam la tot felul de evenimente posibile... Mă găsea infatuat.

Laura: Avea o relație destul de celebră cu o profesoară de liceu și asta îi dădea o anumită imagine, îl făcea chiar insuportabil.

Ionuț: Iar Laura era curtată de un prostănac a cărui singură calitate era aceea de a fi băiatul unui tată bogat.

Laura: Dar era foarte amabil.

Reportera: Dar cum se face...

Ionuț: Că am ajuns să fim împreună? Da, de fapt a fost ideea Laurei.

Laura: După ce ne-am despărțit fiecare, ne simțeam cam singuri și ciufuliți. Așa că eu i-am propus să ne cuplăm. Nu eram deloc îndrăgostiți unul de celălalt, eram doar triști.

Ionuț: Ne simțeam colosal de bine împreună.

Laura: Și ne-am mutat împreună. Brusc eram acceptați drept Ionuț și Laura. După o jumătate de an ne-am căsătorit.

Ionuț: Atunci eram și îndrăgostiți, pe deasupra.

Laura: Foarte îndrăgostiți.

Ionuț: Eram considerați un cuplu aproape ideal.

Laura: Și așa a continuat.

Reportera: Fără complicații?

Laura: N-am avut nicio grijă materială. Avem relații bune cu rudele și prietenii de ambele părți. Avem slujbe bune care ne plac. Suntem sănătoși.

Ionuț: Și așa mai departe... și așa mai departe... într-o măsură aproape nepotrivită. Siguranță, ordine, confort și loialitate. Pare dubios de reușit.

Laura: E clar că și noi, exact ca alți oameni, avem conflictele noastre. E de la sine înțeles. Dar în toate chestiunile esențiale suntem de acord.

Reportera: Nu vă certați niciodată?

Ionuț: Ba da. Laura se ceartă.

Laura: Lui Ionuț îi e foarte greu să se enerveze. Ai senzația că doarme tot timpul și asta mă scoate din sărite.

Reportera: Sună fantastic.

Ionuț: Zicea că dorm, normal, dacă sufăr de boala somnului!

Laura: Chiar aseară ne spunea cineva că tocmai absența problemelor e o problemă serioasă. E destul de adevărat. O viață ca a noastră are mereu pericolele sale. Suntem puternic conștienți de asta.

Ionuț: Lumea se duce dracului și eu îmi iau dreptul să cresc flori în balcon! Fiecare sistem politic e corupt. Mi se face rău dacă încep să mă gândesc la noile evanghelii ale salvării. Cel care are puterea asupra computerelor câștigă întotdeauna. Nutresc opinia nepopulară că am dreptul să-mi văd de treaba mea și să nu-mi pese de alții.

Laura: Eu nu am aceeași opinie ca Ionuț.

Reportera: Aha, dar ce opinie ai?

Laura: Eu cred în omenie.

Reportera: În ce sens?

Laura: Dacă toți oamenii ar învăța să le pese unul de celălalt încă din copilărie, lumea ar arăta altfel, sunt sigură de asta.

Reportera: Stați nemișcați. Păstrați expresia aceea. Așa. Mulțumesc.

Laura se scuză și iese.

Ionuț: Sincer vorbind, chestiunea nu e așa simplă.

Reportera: Cum adică?

Ionuț: Înainte credeam că nimic nu ni se poate întâmpla. Acum știm că orice ne poate atinge. Asta e de fapt toată diferența.

Reportera: Ți-e teamă de viitor?

Ionuț: Dacă aș cugeta la asta, aș paraliza de groază. Așa cred, cel puțin. De aceea nu mă

gândesc. Îmi plac canapeaua asta veche și lampa aia cu petrol. Îmi dau o iluzie de siguranță care e atât de fragilă, că aproape e comică. Îmi place Bach, *Patimile după Matei*, deși nu sunt credincios, fiindcă îmi dă noțiuni asupra pioșeniei și sentimentul de apartenență. Îmi place discursul Laurei despre omenie. E bun pentru conștiința care se neliniștește în situații complet greșite. Consider că trebuie să ai un fel de tehnică pentru a putea trăi și a fi mulțumit de viața ta. De fapt, trebuie să exersezi cu destulă pricepere ca să-ți pese de una și de alta. Cel mai mult admir genul ăla de oameni care pot lua viața ca pe o glumă. Eu nu pot. N-am suficient simț al umorului pentru un asemenea truc.

Reportera: Nu, cred că e prea complicat pentru cercul nostru de cititoare. Scuză-mă că spun asta. (*pauză*)

Ionuț: Acum despre ce vorbim?

Reportera: Ah, am o grămadă de întrebări.

Ionuț se scuză, spunând că trebuie să dea un telefon și dispare, mai mult pe fugă decât amabil. Laura revine, se așază pe canapea și continuă interviul.

Reportera: Înțeleg că tu și Ionuț o duceți bine împreună. Nu-i așa? Adică sunteți fericiți. Nu? Tot ce povestiți sună fantastic de frumos.

Dar e clar, ce, oamenii n-au voie să o ducă perfect?

Laura: Nu știu dacă noi o ducem bine... Dar e clar că o ducem bine. Că suntem fericiți, vreau să zic. Cred că suntem.

Reportera (*nu se lasă*): Cum ai defini cuvântul *fericire*?

Laura: Chiar trebuie să-l definesc?

Reportera (*serioasă*): E o revistă pentru femei, Laura.

Laura: Dacă aș găsi ceva de spus despre *fericire*, atunci Ionuț ar râde de mine de n-ar mai putea. Nu, nu pot. Găsește tu ceva.

Reportera (*glumeată*): Nu încerca să te eschivezi.

Laura: *Fericirea* înseamnă probabil să fii mulțumit. Nu-mi lipsește nimic. În afară de venirea verii, bineînțeles, (*pauză*) îmi doresc să fie mereu așa. Ca nimic să nu se schimbe.

Reportera (*a prins gustul*): Ce ai de spus despre *fidelitate*?

Laura: Hai, te rog...

Reportera: Trebuie să mă ajuți să pun puțină carne pe oase. Ionuț e extrem de scump și cumsecade, dar s-au spus foarte puține cât a fost el aici.

Laura: *Fidelitate*?

Reportera: *Fidelitate*, da. Între bărbat și femeie. Bineînțeles.

Laura: Fidelitate. Da, ce-ar fi de spus despre asta?

Reportera: În meseria ta trebuie să fi întâlnit...

Laura: Mă întreb dacă fidelitatea poate exista altfel decât ca un lucru de la sine înțeles. Fidelitatea nu poate fi niciodată o constrângere sau o decizie fermă. Nu poți promite niciodată fidelitate. Ori există, ori nu există. Mie îmi place să-i fiu fidelă lui Ionuț, de aceea sunt fidelă. Dar firește că nu știu cum o să fie mâine sau săptămâna viitoare.

Reportera: Mereu i-ai fost fidelă lui Ionuț?

Laura (*rece*): Acum mi se pare că devenim prea personale.

Reportera: Iartă-mă. Mai am o ultimă întrebare, până termină Ionuț cu telefonul. Ce ai de spus despre iubire? Trebuie să spui ceva despre iubire. E o parte constituantă a acestei serii să dai declarații despre iubire.

Laura: Și dacă nu vreau?

Reportera: Atunci sunt nevoită să scornesc eu ceva și o să fie pe jumătate bun.

Laura: Nimeni nu mi-a explicat ce e iubirea. Și nici măcar nu sunt sigură că e necesar să știu asta. Dar dacă vrei să ai o descriere amănunțită, poți să te uiți în Biblie, acolo Pavel a descris iubirea. Singura problemă e că definiția lui ne aplatizează. Dacă iubirea e ceea ce spune Pavel

că e, atunci e atât de rară, că abia dacă a trăit-o vreun om. Dar când e citit cu voce tare la nunți și alte ocazii festive, acel pasaj e destul de eficient. Eu consider că e suficient să fii drăguț cu cel cu care trăiești. Tandrețea e și ea bună. Umorel și camaraderia și toleranța. Ambiții moderate în ceea ce-l privește pe celălalt. Atunci iubirea nu e așa de importantă.

Reportera: Ești sigură?

Laura: În meseria mea întâlnesc tot timpul oameni care s-au prăbușit sub niște pretenții de neînțeles. Mi-aș dori să...

Reportera: Ce ți-ai dori?

Laura: Nu știu. Nu pot privi înăuntrul acestei probleme și de aceea nu vreau să vorbesc despre asta. Dar aș vrea ca noi, oamenii... să nu fim forțați să jucăm o grămadă de roluri pe care nu vrem să le jucăm. Să ne purtăm mai simplu și mai tandru unul cu celălalt. Tu nu crezi la fel?

Reportera (*alertă*): Ca viața să fie puțin mai romantică!

Laura: Nu, de fapt nu asta am vrut să spun. Chiar opusul. Uite, vezi cât de prost mă exprim? N-am putea mai bine să vorbim puțin despre mâncare și flori? E, în orice caz, mai concret.

Reportera: E posibil să ne îndepărtăm de la subiect.

Laura: Probabil că da. (*zâmbet amabil*)

Reportera: Iată cum arată un studiu grafolitic al Laurei!

LAURA – 38 de ani. Studii superioare.

Tipul de personalitate: Introvertit rezervat; Intuitiv creativ; Reflexiv logic; Judicativ organizat.

- Ești călăuzit în viață de nevoia de a înțelege și a explica lucrurile.

- Abordezi lucrurile logic și creativ și vrei să te simți stăpân pe destinul tău.

- Îți dai toată silința să te autodepășești, însă nu îți pare niciodată de ajuns cât ai realizat, așa că ridici mereu ștacheta.

- Vizualizezi ideile noi ca și cum s-ar fi concretizat deja.

Sugestie: să nu refuzi distracțiile și pentru a-ți dezvolta armonios tipul tău de personalitate, îți recomand să cauți compania persoanelor opuse ție, de tipul: deschis, practic, afectiv – interesat de oameni, flexibil.

Temperament: Intuitiv reflexiv (creativ logic) – concentrat asupra ideilor tale care vizează perspectiva, ajungi să nu mai percepi curgerea timpului prezent.

- Îți place așa de mult să participi la îmbunătățirea unui lucru, încât preferi munca distracției.